

ĐỨC TIN KIÊN VỮNG NƠI THIÊN CHÚA TRỢ GIÚP

Chiều thứ bảy ngày 23-9-1989, lúc ở sở làm về, John Skinner nghe vợ báo tin: một thiếu niên 10 tuổi bị lạc trong hầm mỏ Hidden Treasure, nằm trong Salt Lake City, thủ phủ bang Utah, Hoa Kỳ.

John biết rõ hầm mỏ này, vì trước đây, ông nội chàng là Tổng Giám Đốc điều khiển hầm mỏ. Lúc đó, John có nhiều cơ hội khám phá hầm mỏ. Nay thì nó bị đóng cửa. Hầm mỏ rộng đến 34 cây số và phân chia thành 6 tầng, với không biết bao nhiêu ngõ ngách và giếng nước, sâu đến 300 thước. Vì thế, John toát mồ hôi lạnh khi nghe vợ nói: một thiếu niên 10 tuổi thất lạc trong hầm mỏ.

Không một phút do dự, John đến ngay sở cảnh sát và nói:

- Tôi biết rõ Hidden Treasure. Vậy tôi sẵn sàng giúp các ông tìm ra cậu bé bị lạc trong đó.

Viên cảnh sát lịch sự trả lời:

- Xin cảm ơn lòng tốt của ông. Nhưng chúng tôi được lệnh chỉ nhận sự trợ giúp của các chuyên viên. Hiện tại chúng tôi có đủ người cho công cuộc tìm kiếm.

John không dám nài nỉ thêm, chàng lặng lẽ bỏ ra về, miệng lẩm bẩm:

- Hy vọng các ông sớm tìm ra cậu bé!

Ngày hôm trước đó, một nhóm 30 hướng đạo sinh trẻ tuổi cùng với 11 huynh trưởng đến cắm trại gần hầm mỏ Hidden Treasure. Sau bữa ăn tối, các chú bé xin anh đoàn trưởng đưa vào trong làm một vòng khám phá hầm mỏ.

Trước lời xin của các thiếu niên, anh đoàn trưởng - vì không rõ hiểm nguy thực sự của hầm mỏ - nên chấp thuận lời xin. Lúc 7 giờ 30 phút, nhóm đầu tiên đi vào hầm mỏ. Sau đó ít lâu, đến nhóm thứ hai, trong đó có cậu bé Josh Dennis, 10 tuổi. Dẫn đầu nhóm này là huynh trưởng Terry Dennis, cũng là thân phụ bé Josh.

Lúc vào được 100 mét, một thiếu niên trong nhóm thứ hai bỗng cảm thấy sợ hãi. Cậu bé xin đưa ra ngoài. Ông Terry Dennis bảo các hướng đạo sinh nhóm của ông nhập vào nhóm thứ nhất để ông đưa cậu bé kia ra khỏi hầm.

Bé Josh đứng lại một phút, nhìn theo ánh đèn của Ba đi ra. Vừa quay lại đi theo các bạn, thì Josh thấy tối om. Cậu ngó lui, cũng không thấy ánh đèn của Ba đâu cả. Cậu kinh hãi kêu thất thanh:

- Ba ơi, Ba ở đâu rồi?

Nhưng các hành lang chằng chịt trong hầm mỏ ngăn tiếng động, khiến không ai nghe tiếng kêu thảm thiết của cậu bé.

Kinh hãi, Josh cố gắng nhớ lại các góc ngách khi bước vào hầm. Cậu bé tự nhủ:

- Lối vào chắc không xa lắm. Có lẽ mình có thể tìm thấy và tự ra khỏi.

Josh mò mẫm bước đi, tay vịn vào thành đường hầm. Càng đi Josh càng thấy lối này không giống lối lúc vào. Đi một quãng, cậu bé thấy mình bị lạc xa. Cậu định quay lui, nhưng cậu nhớ lại lời mẹ dặn:

- Nếu chẳng may con lỡ bị lạc, thì con cứ đứng yên đó và đợi người ta đến tìm con.

Cậu bé liền đứng lại, cho tay vào túi cho ấm và cầu nguyện:

- Xin Chúa cho người ta mau tìm thấy con.

Trong khi đó, ở bên ngoài, khi mọi người họp mặt điểm danh thì thấy thiếu cậu Josh Dennis. Sau nhiều giờ tìm kiếm vô hiệu, người ta thông báo cho cảnh sát và sáng sớm hôm sau, cuộc tìm kiếm cậu bé Josh được tổ chức thật chu đáo ..

Phần Josh, cậu nghe văng vẳng thật xa tiếng nói, nhưng khi cậu la lớn: "Xin đến cứu con. Con đang ở đây. Xin đến cứu con", thì tiếng kêu của cậu bị rơi vào im lặng. Cậu chỉ biết lập đi lập lại không ngừng:

- Lạy Chúa, xin cứu con!

Cuộc tìm kiếm diễn ra gần hai ngày hai đêm mà tăm tích của Josh vẫn không thấy nơi đâu trong hầm mỏ. Người ta quyết định báo tin cho mẹ cậu biết. Bà Janeen Dennis đến ngay. Lúc này, bà nhớ lại buổi họp mặt đọc Kinh Thánh trong gia đình vào Chúa Nhật tuần trước đó. Hôm ấy, theo thói quen, đến lượt Josh chủ tọa cuộc họp. Josh phát biểu:

- Khi có Đức Tin người ta có thể chu toàn mọi việc.

Bà Janeen vắn lại:

- Không phải mọi việc, nhưng "gần như" mọi việc.

Josh nhấn mạnh:

- Không phải vậy đâu mẹ. Phải nói rằng: Khi có Đức tin, thì quả thực, chúng ta có thể làm được mọi việc!

Trở lại câu chuyện với ông John Skinner. Ông miên man nghĩ đến cậu bé bị thất lạc trong hầm mỏ. Hai lần ông đến xin giúp một tay trong việc tìm kiếm, nhưng cả hai lần đều bị từ chối. Lần thứ ba, nghĩa là sau 5 ngày, kể từ lúc Josh bị lạc mất, ông mới được chấp thuận. Ông John xuống hầm ngay với hai chuyên viên khác, và chỉ vồn vện 30 phút sau, người ta tìm thấy Josh vẫn còn sống!!!

Mọi người cảm động mừng rỡ không thể diễn tả nên lời. Bé Josh được tìm thấy, ông John Skinner kín đáo rút lui. Một tuần sau, ông cùng vợ đến nhà thăm cậu Josh. Josh thưa:

- Xin cảm ơn chú tìm thấy cháu. Cảm ơn chú không bao giờ bỏ rơi ý tưởng cứu sống cháu. Quả thật, THIÊN CHÚA lắng nghe lời cháu cầu xin và đã gửi một vị anh hùng đến giải thoát cháu. Vị anh hùng đó là chú John Skinner!

... "Tôi đã hết lòng trông đợi Chúa, Người nghiêng mình xuống và nghe tiếng tôi kêu. Người kéo tôi ra khỏi hố diệt vong, khỏi vũng lầy nhơ nhớp, đặt chân tôi đứng trên tảng đá, làm cho tôi bước đi vững vàng. Chúa cho miệng tôi hát bài ca mới, bài ca tụng THIÊN CHÚA chúng ta. Thấy thế, nhiều người sẽ kính sợ và tin tưởng vào Chúa. Phúc thay người đặt tin tưởng nơi Chúa, chẳng vào hùa với bọn kiêu căng và những kẻ theo đường gian ác. Lạy Chúa là THIÊN CHÚA con thờ, những kỳ công Ngài đã thực hiện và những điều Ngài dự định cho chúng con: thật là nhiều vô kể! Không một ai sánh được như Ngài. Dầu con muốn loan đi kể lại, nhưng quá nhiều, đếm nổi làm sao" (Thánh Vịnh 40,2-6).

("Reader's Digest Sélection", Avril/1993, trang 56-62)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

